

13 1/2

Een voorstelling van en met Bart Van Nuffelen, Lucas Vandervost, Caroline Rochlitz, Kaat Haest, Rosa Vandervost en 13 1/2 mensen uit de ontembare stad aan het begin van de 21ste eeuw.

Statistisch gezien sterven er in Antwerpen gemiddeld 13 1/2 mensen per dag. Elk van die mensen laat een spoor achter, de een misschien al duidelijker dan de ander. De een was in zijn leven misschien iets succesvoller dan de ander. Anderen hebben wellicht intenser geleefd en hun levensweg bezaaid gezien met een overdaad aan liefde,

met elkaar gemeen hebben) slaan voor de gelegenheid de handen in elkaar en bezingen de bewoners van 'hun' Antwerpen. Hun leven, hun lijden, hun geluk en uiteindelijk ook: hun dood. Een voorstelling met als thema 'de dood' toch levenslust proberen mee te geven is een moeilijke opgave. Datzelfde thema niet té overheersend laten worden, is dat ook. Maar MarHa!tentatief en DeTijd weten beide opgaves onder leiding van regisseur Bart Van Nuffelen gelukkig tot een goed einde te brengen. Aan de ingang van het Centraal Station bij het Kievitplein krijgen

'Een zeer poëtische en bovenal ontroerende voorstelling'

passie of verdriet. Maar allemaal hebben ze één iets gemeenschappelijk: aan het einde van de rit stopt het. En het is onduidelijk wanneer dat einde precies zal plaatsvinden. Zo is het leven. Theatergezelschappen MarHa!tentatief en DeTijd (twee gezelschappen die niet meteen veel

we een koptelefoon toebedeeld. Onder het geraas van de IR-trein naar Hasselt/Tongeren die op de sporen boven ons vertrekt, begint een kinderstemmetje te tellen. Op de lichtblauwe verhoogjes die verspreid over de ruimte staan opgesteld, nemen veertien mensen plaats. Dertien

© Willy Wiersma/afje

'Het lief en leed van anderen wordt opeens tastbaar, alleen daarom al is 13 1/2 de moeite.'

volwassenen en één kindje staren voor zich uit. Ze zijn dood, zo blijkt. Ten onder gegaan aan een hartaderbreuk of van de weg getold met hun auto. Terwijl we door de stationshal slenteren, vertelt een vrouwenstem ons hun verhaal. Als we hen voorbij lopen, staren ze ons recht in de ogen. En zo gebeurt het. Plots krijgt het cijfer uit de titel een gezicht. Ook de voorbijgangers die zich haas-

tig naar hun trein begeven, krijgen opeens een gezicht. En een bijbehorend verhaal. In de tempel van de onverschilligheid, waar treinreizigers elkaar het liefst straal negeren, slaagt de voorstelling erin ons een lesje in empathie te leren. Het lief en leed van anderen wordt opeens tastbaar, en alleen daarom al is de voorstelling ruim de moeite. Het filmische eindbeeld zorgt daarbij nog eens voor

de kers op de taart. 13 1/2 is een zeer poëtische en bovenal ontroerende voorstelling. Dat het bij momenten net iets té zeemzoeterig wordt, nemen we er graag bij. *(Hannes Dereere)*

**14-15/2 om 20u15.
Centraal Station,
Ingang Kievitplein,
2000 Antwerpen.
Info: www.antwerpen.be.**